ATILIM

Yıl 2, Sayı: 6 (18)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı Haziran 1975

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

İkili kölelik anlaşmaları tümüyle bozulmalıdır. Anayurdumuz Amerikan ve NATO üslerinden arınmalıdır.

Savaş çizgisi

TKP'nin savaş çizgisi Marksçı-Leninci ilkelere oturtulmuştur. Bu çizgi, somut sınıf savaşımı tabanına dayanıyor. Ne uğrunda savaştığı, çevreni açıktır. Bunlar, partinin eylem programında kesinlik almıştır.

İşbirlikçi burjuvazi ve hükümeti, Anayurdu ve halkımızı ulusal bir yıkıma hızla sürüklüyor. Faşist karmast baskıcı hükümet ekonomik, politik, sosyal, ideolojik, tinsel bunalım sürecini derinleştiriyor. Sınıf savaşımı sertleşiyor.

Demirel hükümeti, demokratik, Anayasal, hakları kabaca çiğniyor. Meclismiş, Danıştaymış, hepsine meydan okuyor. Karma hükümet, Erim, Irmak hükümetçikleri gibi, talan, yağma, vurgun hükümetidir. Yerli ve yabancı tekellere, holdinglere iyice gün doğmuştur. Halk yığınları açıktanaçığa soyuluyor. Enflâsyon, pahalılık, işsizlik, geniş yığınların yıkımı sürüp gidiyor. Türkiye'nin, verilere göre, bu yılın ilk 5 ayı içindeki dış ticaret açığı 2 milyar Dolardır. Türkiye'nin parasal durumunu, devlet hazinesini, bütçesini, girdisi çıktısını denetliyen Konsorsiyom Kurulu Türkiye'nin NATO'ya girdikten bu yana, üçüncü kezdir iflâsını açıklıyor.

Demirel Hükümeti NATO'culuk ve anti-komünizm girişimine hız vermiştir. Demirel, NATO'nun tepe toplantısında «soğuk» harp kışkırtıcılarının borazanlığını yaptı. Bu hükümet, sıkıyönetime, Milli Güvenlik Kurulu cuntasına, Amerika'nın CİA servisine dayanmış, memlekette demokrasiden, Anayasadan yana bütün ilerici güçlere, örgütlere polisi, jandarması, faşist komandolarıyla saldırıyor.

İşçi-sendika hareketleri, köylü, gençlik çıkışları, komando baskınlarına karşı direnişler yeni boyutlar, biçimler alıyor. DİSK'in kongresi, 19 Mayıs Stadı olayları, Konya çatışmaları, teknik elemanların, avukatların forumları, tarım işçilerinin Ceylânpınar savaşları karşıkoyuşların genişliğini yansıtır. Somut durum halk düşmanı düzeni, gerici-faşist karması hükümeti alaşağı etmeği zorunlaştırmıştır. Demokratik bir düzen, halktan yana bir hükümet kurmak söz konusudur.

Türkiye Komünist Partisinin savaş çizgisi budur. Bütün ilerici güçleri ve örgütleri savaşta birliğe çağırıyor.

Bildiri

İzmir bölgesinde genel uyarı grevi, işçi sınıfının büyük bir başarısıdır. Bu grevi, işçiler, sendikacılar elbirliği ile örgütlediler, elbirliği ile uyguladılar, elbirliği ile başarıya ulaştırdılar.

Bütün fabrika, işletme ve bürolarda kurulan Grev Komiteleri, bu büyük çıkışın örgütsel omurgası oldu. Bu komiteleri değişik sendikalara bağlı işçiler, sendikacılar oluşturdular. Grevde disiplin, dayanışma, kenetlenme bununla sağlandı. Böylesi örgütlü direnişledir ki, Demirellerin, büyük patronların, en gerici en azılı işbirlikçi çevrelerin, polisi, silâhlı kuvvetleri, faşist komandoları işçilerin üzerine sürme korkutmaları gerçekleşemedi. Maocuların, bozguncuların provokasyonları sökmedi.

İzmir grevi, emperyalizme, NATO'daki egemen çevrelere, işbirlikçi burjuvaziye, büyük toprak ağalarına, aşırı gerici, faşist politikacılardan oluşan hükümete karşı savaşta, işçi sınıfının, bütün ulusal demokratik, ilerici güçlerin birliğini sağlama yolunda ileri bir adımdır. Devrimci gençliğin, öğrencilerin Ankara'da yürüyüşü, polis barikatlarını aşması, Trabzon, İstanbul ve yurdun birçok yerlerinde, faşist komandolara karşı başarı ile savaşması, işçi sınıfının bu gibi güçlü direnişleri ile örülerek gelişiyor.

Ordu içindeki yurtsever subaylar, erler işçi sınıfının bu savaşını yakından izliyor, bundan gereken dersleri çıkarıyor, bu savaşa zaman zaman katılıyor.

İşçi sınıfının İzmir bölgesindeki bu grevi, halkımızın emperyalizme, yerli ortaklarına karşı genel savaşının bir halkasıdır. Bu savaşı körletmek, amacından şaşırtmak çabasıyle, hükümet, topraklarımızdaki Amerikan saldırı üsleri Konusunda konuşma açmak lâflarını ortalığa saldı. Oysa Demirel, Brüksel NATO tepe toplantısında, NATO'daki en saldırgan, en harpçı, barış düşmanı çevrelerin sözcülüğünü yaptı. Akdenizde, Ege Denizinde NATO manevralarına kusursuz katıldı. NATO'nun barış, güvenlik ve insanlık için en tehlikeli organlarından biri olan Nükleer Plânlama Komitesi'nin çalışmalarına katıldı. Soğuk harbi körükleme politikasına körü körüne koşulmuş gidiyor. Öte yandan ardı gelmeyen sıkıyönetimlerle orduyu, polisi, faşist komandoları halkın üzerine sürmeyi kendisine ana politika yapmıştır.

Böylesi bir durumda işçi sınıfının savaşına katılmamak, kenara çekilmek, küçük hesaplarla pasif kalmak işçi sınıfının, halkımızın büyük savaşına birşey kazandırmaz. Tersine bu savaşı baltalar.

İzmir grevi bir uyarıydı. Bunun arkası gelecektir. İşçi sınıfının kararı, istekleri yerine getirilmezse yurt ölçüsünde genel greve gitmektir. Enflâsyonu durdurmak, pahalılığı önlemek, lokavtları yasaklamak, sendikal haklara yapılan saldırıları durdurmak, bütün emekçilere, memurlara, teknik elemanlara, öğretmenlere sendika kurma hakkını tanıma, göçleri durduracak köklü tedbirler almak gibi somut günlük istemler kısa zamanda yerine getirilmezse işçi sınıfı yurt ölçüsünde genel grevi uygulayacaktır. İşçi sınıfının sendikal, politik birliği bundan ötürü zorunluktur.

Türkiye Komünist Partisi, işçi sınıfının, halkımızın sömürüye, emperyalizme, yerli ortaklarına karşı savaşını vargücü ile destekliyor, destekliyecektir. TKP, işbirlikçi hükümeti halkın başından atmak, işçi sınıfının katılmasıyle ileri, demokratik bir hükümeti işbaşına getirmek için savaşını sürdürecektir.

17 Haziran 1975

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

Ardı gelmiyen Sıkıyönetimlerle orduyu, polisi, faşist komandoları halkın üzerine sürmeyi ana politika yapan, aşırı gericilerden, faşistlerden, işbirlikçilerden kurulu Demirel Hükümeti halkımız için en büyük tehlikedir. Asker-sivil bütün ilerici yurtsever, devrimci güçler bu tehlikeye karşı elele, omuz omuza savaşmalıdır!

Türkiye Komünist Partisi bütün devrimci güçleri, halkımızı yasadışı bu hükümeti devirmek, yerine demokratik bir hükümeti geçirmek için savaşa çağırıyor.

DİSK'in 5. Kurultayı

Memlekette emekle sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişki, halkımızla Amerikan emperyalizmi arasındaki, bu emperyalistlere dayanan, faşizme adım adım tırmanmak istiyen en gerici, işbirlikçi burjuvaziyle geniş halk katmanları arasındaki çelişkiler, çatışmalar sertleşiyor. İlerici güçlere karşı terör kanlı biçimler alıyor. TKP'nin etkisini zayıflatmak, onu yığınlardan koparmak, vurmak için girişilen provokasyonlar birbirini izliyor. İşte böylesi bir dönemde DİSK'in 5. Kurultayı toplandı. İşçi sınıfı: Ben, uluslararası işçi hareketinin kopmaz bir parçasıyım diye ortaya çıktı. Gücünü, etkenliğini gösterdi.

DİSK'in 5. Kurultayı, Türkiye işçi sınıfının uluslararası işçi hareketiyle bağlarını gittikçe güçlendirdiğini, proletarya enternasyonalizmi ilkelerine bağlılığını dünyaya gösteren bir forumdu. Bu foruma uluslararası işçi sendikaları temsilcileri katıldı. Bunların başında Sovyetler Birliği Sendikalar Federasyonu sekreteri Vladiçenko bulunuyordu. Delegeler ve konuklar Sovyet emekçilerinin, işçi sınıfının temsilcisini dakikalarca alkışladılar. Bu olay, işçi sınıfının, halkımızın, dünyada barış şampiyonluğunu elinde tutan büyük komşumuz Sovyetler Birliğine karşı gösterdiği, içten gelen sevgi ve saygının somut kanıtıdır.

DİSK'in 5. Kurultayının öneli bir yönü de, faşist saldırılara, azılı gerici karması hükümetin NATO'culuk politikasına karşı olmasıdır. Halktan yana demokratik bir hükümet için tüm ilerici güçlerin eylem birliğinin sağlanması istemidir. Bu olumlu gelişme, TKP'nin ileri sürdüğü somut savaş belgilerinin işçi sınıfı ve devrimci güçler arasında yansıdığı gerçeğini gösteriyor. TKP, Markşçi-Leninci ilkeler doğrultusunda, somut hedefler uğrunda tüm anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin birliğini sağlamaya çalışıyor. Ve bunu, savaş programına, politikasına temel taşı yapmıştır. Bugün gerici — faşist karması hükümete karşı ve halktan yana demokratik bir düzen için savaşta tüm ilerici güçlerin ve örgütlerin güçbirliğini sağlamak tarihsel bir zorunluktur.

TKP, işçi sınıfını, sendikaları burjuva partilerinin kuyruğuna takmak eğilimine karşıdır. TKP, ortak düşmana karşı Ulusal Demokratik Cephenin kurulması savaşında işçi sınıfının, sendikaların bölünmezliğini ve bağımsızlığını savunuyor. Sekter görüşlerle böylesi bir gelişmeyi engellemek istiyen ve baş düşmanı göremiyenlere karşı çetin bir savaş yürütüyor. İşçi sınıfının devrimci ilkesi bölücülük değil, ortak düşmana karşı beraberliktir. Günümüzün savaş parolası budur.

Komünist partilerinde dayanışma

Avrupa kapitalist ülkeleri Komünist Partileri, çeşitli uluslararası ve işçi sorunlarını birlikte görüşmeyi, bu konularda izliyecekleri tutumu birlikte saptamayı bir gelenek haline getirdiler. Belçika Komünist Partisi'nin girişimiyle Brüksel'de, 11 Mayısta yapılan toplantı Komünist Partileri arasındaki dayanışmanın yeni bir örneğidir. Belçika Komünist Partisi, Türkiye Komünist Partisi, İspanya Komünist Partisi, İtalyan Komünist Partisi, Portekiz Komünist Partisi, Yunanistan Komünist Partisi delegasyonları bu toplantıda Belçika'daki göçmen işçilerin sorunlarını görüştüler ve önemli kararlar aldılar.

Adı geçen Komünist Partilerinin Brüksel toplantısından sonra yayınlanan basın bildirisinde şöyle deniliyor:

«Bugün göçmen işçiler çok önemli sorunlarla karşı karşıyadır. Komünist Partileri böyle bir durum karşısında hareketsiz kalamazlar. Dev tekellerin, çokuluslu şirketlerin körüklediği ekonomik bunalım emekçilerin tümüne, serbest meslekte çalışanlara ve özellikle göçmen işçilere büyük zarar vermektedir. İşsizlik oranı özellikle göçmen işçiler arasında son derecede yüksektir ve yükselme sürüp gidiyor. Tekeller ve onların hükümeti böyle bir durumda yerli yabancı işçi ayrımını, yabancı düşmanlığını ve ırkçılığı körüklemekte, işçiyi birbirine düşürme taktiklerine başvurmaktadır. Yabancı işçi çalıştıran diğer Batı Avrupa ülkelerindeki hükümetler gibi, Belçika hükümeti de göçmen işçilere karşı yasalar çıkarmakta, oturma ve çalışma izinlerini uzatmamakta, yabancı işçilerin örgüt kurma, gösteri yapma, seçme ve seçilme haklarını daha da kısıtlamaktadır.

Böyle bir durum karşısında Komünist Partileri, göçmen işçilerin doğal haklarını savunmak amacıyla geniş bir kampanya açmayı kararlaştırmışlardır. Komünist Partileri, bütün sendikaları, ilerici ve demokratik örgütleri bu kampanyaya aktif biçimde katılmaya çağırıyor.»

Program-Bağlaşıklık

TKP'nin yeni eylem programında «İleri demokrasi» bölümünde: «Demokratik toplum düzeni, işçi sınıfının ağır bastığı işçi-köylü bağlaşıklığına, emekçi yığınların, halkın egemenliğine dayanır» deniliyor. İşçi-köylü bağlaşıklığını kurmak, bu bağlaşıklığı tüm ilerici ve devrimci güçlerin birliğine temel taşı yapmak sorunu, görülüyor ki, günümüzün zorunlu sorunlarından biridir. TKP bunu başta gelen ödevlerden biri sayıyor.

Bağlaşıklık sorunu soyut bir kavram değildir. Bağlaşıklık, somut hedefler, ortak çıkarlar etrafında, bugünkü düzende en çok ezilen ve sömürülen geniş yığınlar arasında, eylem ve savaşlar içinde kurulur ve çelikleşir. Daha da önemli olanı: bağlaşıklık, toplumun en bilinçli ve devrimci gücü işçi sınıfının öncülüğünde oluşur. Böylesi bağlaşıklık, Markşçi-Leninci savaş ilkelerine dayanan Komünist Partisinin, komünistlerin sürekli çalışmaları sonucunda kurulur.

Bağlaşıklığın somut biçimleri vardır. Geniş köylü yığınları, işçi sınıfının en yakın ve doğal müttefikidir. Bu gücü ulusal kurtuluş, ileri demokrasi ve anti-emperyalist savaşa çekmek için, her şeyden önce doğru savaş biçim ve yöntemlerini göstermek, onu örgütlemek gerekiyor. Köylü komiteleri, köylü dernekleri bu bakımdan çok önemlidir.

Lenin, daha 1905'lerde menşeviklerin «köylü meselesi» ve köylü komiteleri konusundaki sapık tutumlarını sert biçimde eleştiriyor ve şöyle diyor: «*Bütün demokratik reformların oluşturulması için devrimci Köylü Komiteleri hemen kurulmalıdır. Önceden ve tümü birden devrimci Köylü Komiteleri kurulmadıkça, köylülüğü devrim hareketine çekmek olanaksızdır. Bu komiteler, pomeşçiklere (toprak ağası ve çiftlik beyleri) ve kulaklara (büyük baş köy burjuvazisi) karşı savaşta köylülüğün başlıca örgüt biçimi rolünü oynıyacak, devrimden sonra da sosyalist toplum düzeninin köyde yerleşmesini sağlıyacaktır ...*»

TKP, yeni programında Köy Komitelerinin en geniş biçimde kurulmasına büyük önem veriyor ve şöyle diyor: «Demokratik toprak reformu ve ona bağlı bütün sorunların çözümü için, topraksız ve aztopraklı köylülerden Köy Komiteleri kurulur.»

Köy Komiteleri, köylüyle endüstri işçileri ve onların sendikal örgütleri arasında sağlam bağların kurulması için önemli bir halkadır. Bu örgüt, komünistlerin köy emekçileri arasına inmelerini, TKP'nin program ve savaş ilkelerinin geniş yığınlara mal edilmesini kolaylaştırır.

Büyük direnişin yıldönümü

15–16 Haziran 1970 direnişi, Türkiye işçi hareketinde en büyük, en güçlü direniştir. Bu tarihsel olay, Türkiye'de işçi sınıfının devrimci ona güç, toplumun en ilerici sınıfı olduğunu dosta düşmana en inandırıcı biçimde gösterdi.

O zaman erklikte olan Demirel hükümeti işçi sınıfının haklarını gerçekten savunan sendikaları kapatmak, Anayasanın tanıdığı sendikal özgürlüğü yoketmek, işçi hareketini toptan kendi kontrolü altına almak istiyordu. Türk-İş'in başındaki sarı sendika ağaları da, bu yolda, hükümete yardım ediyorlardı. İşçi sınıfı hak ve özgürlüklerini korumak için harekete geçti. Fabrikalarda direniş komiteleri kuruldu. 15–16 Haziranda, İstanbul ve Kocaeli'den yüz binin üstünde işçi direnişe geçti.

Bu direnişe katılanlar arasında DİSK'e, Bağımsız Sendikalar'a, Türk-İş'e bağlı sendikalar ve sendikasız işçiler vardı. Böylesi bir çıkış, işçi sınıfını politik, ideolojik ve sendikal alanda bölmek istiyenlere kesin bir ihtardı. Türkiye'de işçi sınıfının varlığından şüphe edenlere ise, en büyük dersti. Bu çıkışla işçi sınıfının birliği güçlendi. Sonra, bu birliği engellemek istiyen Türk-İş başları, MDD'ciler, Maocular, Troçikstler, her tür sağ ve «sol» oportünistler işçi yığınlarının karşısında foyalarını açığa vurdular, demaske oldulardı.

15–16 Haziran olaylarından buyana beş yıl geçti. İşçi sınıfının ekonomik, politik, sosyal ve sendikal haklarına saldıran işbirlikçi burjuva hükümetleri: Erimler, Irmaklar, Demireller, Erbakanlar, Feyzioğlu ve Türkeşler hükümete geldi. Bunlar işçi sınıfına karşı kanlı bir terör uygulamaktadırlar. Türk-İş'in başındaki sarı sendika ağaları işçi sınıfının birliğinin sağlanmasını engellemek için elinden geleni yapmaktadırlar.

Bölesi bir ortamda sıra sıra sosyalist partiler kuruluyor. Bunlardan her biri, işçi sınıfı saflarında kendine dayanak bulmak amacıyle, sendikaları kendilerine bağlama çabası gösteriyor. Bu tutum işçi sınıfını parçalamaktır. Bu partilerin yöneticileri 15–16 Haziran direnişinden gereken dersi çıkarmamışlardır. İşçi sınıfına karşı faşist saldırıların günden güne yoğunlaştığı bir sırada işçi sınıfının birliğini sağlamak ve halk düşmanı hükümete karşı savaş günümüzün baş sorunudur.

Lafebeliği ve gerçekler

Demirel gevezeliğe hız verdi. Büyük lâflar ediyor. Hükümet programında «büyük» şeyler varmış. 51 maddede bunlar yer almış.

Nedir bunlar? Olaylara bakalım. Demir-çelik, çimento, gübre vurgunları, büyük kredi yolsuzlukları, yabancı petrol şirketlerine verilen ödünler. NATO'culuk. Halka karşı terör! İhanet cephesi hükümetinin, büyük sermaye çıkarlarına uygun olarak gerçekten halk düşmanı büyük hedefler peşinde koştuğunu ispatlıyor. 51 madde işte böylesi bir şeydir.

Başta Demirel olmak üzere gerici, faşist karması hükümetin bütün bakanları gittikleri yerde: «Türkiye'yi yokluktan, kuyruktan kurtardıklarını, ucuzluk getirdiklerini» utanmadan söylüyorlar. Övünüyor, mangalda kül bırakmıyorlar.

Oysa rakamların dili, somut durum, gerçekler bunun tam aksini gösteriyor. Avrupa Kalkınma ve Yardımlaşma Örgütü'nün (OECD) son bir yıllık raporuna göre, Türkiye, örgüt üyeleri arasında tüketim mallarının pahalılığı, fiyat artışları bakımından ikinci yeri alıyor. Gene bu rapora göre son dört ay içinde, Türkiye'de meyve, sebze ve et fiyatları % 26'nın üzerinde bir artış göstermiştir. Türk parasının değerinin düşme süreci hızla ilerliyor. İşsizlik çığ gibi büyüyor. Silâhlanma, NATO masrafları, milyonlarca dar gelirli yurttaşın sırtına yükleniyor. İşçi açtır. Toprağa muhtaç milyonlarca köylü perişandır. Köylerden kentlere işsiz akını, yurtdışına göç sürüp gidiyor.

Hükümet ne yapıyor? Özel sektöre, holdinglere soygun olanakları sağlıyor. Örneğin, memlekette demir-çelik stokları vardır. Böyleyken, 20 kadar büyük ithalâtçıya gümrüksüz demir getirmek izni veriliyor. Bir çırpıda bunlar, havadan 500 milyon lira vuruyor. Gübrede, pamukta ayni dalaveralar yapılıyor. Demirel kardeşler, Erbakanlar, yerli ve yabancı tekellerle birlikte, halkın kesesine, sofrasına saldırıp gidiyor. Ortak hükümet, kırk gün içinde hazineyi 27,5 milyar lira zarara sokmuştur.

Halkımız, onun ilerici güçleri, komünistler, sosyalistler, bütün anti-emperyalist, yurtsever kurumlar bu soygun düzenine karşıdırlar. TKP, komünistler bu zulüm ve sömürü kaynağı düzenin yerine ezgisiz, ileri demokratik bir düzen için, ulusal bağımsızlık için savaşın ön sıralarında yer almaktadır. Gerçekler böylesinedir.

Gençliğe niçin yükleniyorlar?

İşbirlikçi burjuvazinin terör politikasında gençlik hareketine karşı uyguladığı baskı, özel bir yer alır. Anti-komünizmi programına köşe taşı yapan Demirel Hükümeti bu politikayı inatla ve açıkça sürdürüyor. İşçi hareketlerinin, gençlik direnişlerinin en güçlü olduğu illerde sıkıyönetimi boyuna uzatıyor. 19 Mayıs gençlik bayramını yasaklıyor. Buna faşist karması hükümetin elebaşıları, onların anti-komünizm politikasına iyice yamanan cumhurbaşkanı Korutürk, militarist kliğin başını tutan Sancar öncülük ediyor.

Bütün bunlara bakmadan Türkiye gençliği halk düşmanlarının karşısında boyun eğmiyor. Öz bayramlarını kutlamak, özgürlük ve bağımsızlık kurbanlarını anmak amacıyle Ankara Stadına toplanan gençler, Cumhurbaşkanı'nın oturduğu tribünün karşısına: *«Demokratik Üniversite!»*, *«Bağımsızlık!»*, *«Özgürlük!»*, *«Demokrasi!»* yazılı pankartlar diktiler. Üzerlerine yürüyen faşist komandoları bozguna uğratan yurtsever gençlerden 40'ı tutuklandı. Emniyet Sarayı'nda bunlara günlerce işkence edildi. Ama yılmadılar. Bunlardan bir kısmı ölüm orucuna yattı. Zorbalığa karşı direnişi orada da sürdürdüler.

İşbirlikçi burjuvazi 19 Mayıs'ın anti-emperyalist niteliğini unutturmak, onun anlamını yozlaştırmak, gençliğin devrimci çıkışlarına yol vermemek istedi. Ama bu tutmadı. Gerici burjuvazi bu politikasını öteden beri uygulayagelmiştir. Son zamanlarda bu saldırıların daha da yoğunlaşması, komando baskınlarının sertleşmesi, kaşerlenmiş likidatörlerin politika piyasasına yeniden sürülmesinin özlü bir nedeni vardır: TKP'nin etki alanının hızla genişlemesi. Komünist Partisinin Eylem Programındaki görüşlerin yaygınlaşması, halkın, özellikle gençliğin anti-emperyalist direnişi bu görüşler açısından benimsemesi. Sömürücü sınıfların en çok korktuğu budur.

Burjuvazi bilmektedir ki, TKP'nin güçlendiği, işçi sınıfı ve öteki emekçi yığınlarca benimsendiği ölçüde terör, sömürü ve talan rejimini sürdürme olanakları daralacaktır. Ve bunun için gençliği, anti-emperyalist savaşlardan, ileri demokrasi mücadelesinden, TKP'den koparmaya yelteniyor. Bu durumda bütün yurtsever gençliğin işçi sınıfı ve onun öncü kolu TKP çevresinde kenetlenmesi zorunluğu, tüm kesinliğiyle ortaya çıkmaktadır.

Okuyucu mektupları

Bizler tarım proleterleriyiz. Ülkemizin en fazla sömürülen, en fazla ezilen, en fakir insanlarıyız. Kimimizin toprağı yok, kimimizin toprağı yetmez kendisine.

Çapa mevsimi gelince, Urfa'dan, Malatya'dan, Maraş'tan, Elazığ'dan doluşuruz kamyonlara, çoluk çocuk ineriz Çukurova'lara. Devrilir bazen insan yüklü kamyonlar, ölürüz. Sağ kalanlar, çalışır ağaların, beylerin topraklarında. Pamuk toplar, tütün çapalar, fındık, portakal toplar. Biz toplarız, ağa satar, milyonlarına milyonlar kotar. Bize verdiği nedir ki, boğazımıza bile yetmez. Kanun da o, hükümet te o. Bizim ne grev hakkımız var, ne toplu sözleşme hakkımız.

Geçen yaz direndik Erzin'de, Narlı'da binlerimiz, anbinlerimiz. Baktık ki, biz birlik olunca, ağalar hiç de güçlü değilmiş. Kimimiz anladı bunu, kimimiz anlamadı. Bazı yerlerde kırıldı direnişlerimiz. Bazı yerlerde bozuldu birliğimiz. Birliğimizi sonuna kadar sürdürdüğümüz yerlerde biz kazandık, sürdüremediğimiz yerlerde ağalar. Bazı arkadaşlarımız «ne yapalım iş içten geçti» diye kaderlerine küstüler.

Hayır, iş işten geçmedi, daha önümüzde uzun ve çetin mücadele yolları var.

Sanayi işçisi kardeşlerimizin nasıl grev hakkı, toplu sözleşme hakkı, emeklilik hakkı varsa, biz tarım işçilerinin de olacak Onlar mücadele ederek, kan dökerek kazandılar haklarını, biz de mücadele edeceğiz. Mücadele yollarını öğreneceğiz.

Kendilerine «devrimci», «sosyalist» diyen kişilere soruyoruz: Neden yıllardır göstermediniz mücadele yollarını? Hep salonlarda, dergi sayfalarında tartışıp durdunuz. Bununla da yetinmeyip işçi sınıfının savaş birliğini bozmaya kadar gittiniz? Biz, bizim için mücadele edenleri yeni yeni öğreniyoruz. Gencecik yiğitler bizler için can verdiler, veriyorlar.

Bize, nasıl sömürüldüğümüzü anlatmakla vakit geçirmeyin. Bizler onu çok iyi biliyoruz. Güneşin altında, sabahtan akşama dek, 14 saat aralıksız pamuk topladınız mı hiç, sadece 25 liraya? Yüz kişi bir kamyona doluşup, çoluk çocuğunuzla ölümü de göze alarak, yüzlerce kilometre gittiniz mi bir lokma peşinde?

Bize sömürüden nasıl kurtulunur, onu öğretin. Bakın, gencecik yiğitler, alın terini fabrika patronlarına satan bizim gibi işçi kardeşlerimiz bize birşeyler öğretmeye çalışıyorlar canları pahasına. Gelin sizler de gelin yanımıza, birlikte kavga verelim. Lâfı bırakalım artık. Gerçek devrimciyseniz, sosyalistseniz, işçiden, köylüden, tüm emekçilerden yanaysanız gelin bize öğretin kavga, savaş yöntemlerini. Görün, bakın ne yiğitler çıkacak bizden, kavrarsak sınıf mücadelesini, sınıf bilincini.

Sözün kısası: ezildik, sömürüldük bugüne dek. Cahildik, bilmiyorduk, kader sandık, boyun eğdik. Ama yetti gayrı. Anladık ki, biz birlik oldukça, örgütlendikçe ve mücadele yol ve yöntemlerini öğrenip, şöyle tüm işçiler, yoksul köylüler, devrimciler kaynaşıp, birleşip, bir güzel yüklenince çatırdıyacaktır bu çürük, bazuk düzen.

Kapitalist ülkelerde

● Fransız Komünist Partisi'nin girişimiyle Paris'te düzenlenen yığınsal bir mitingte 10 binden fazla kadın, eşit hak, daha iyi iş ve yaşam koşulları, sosyal güvenlik için tüm ilerici güçleri, çeşitli ülkelerin kadın örgütlerini eylem birliğine çağırmışlardır. Fransız kadınlarının bu mitingine FKP Genel Sekreteri Jorj Marşe, Sovyetler Birliği Kadınlar Federasyonu Başkanı, dünyanın ilk uzay kadını Valentina Tereşkova, Amerikan Komünist Partisi MK üyesi Anjela Deyvis de katılmışlardır. Mitingte bir konuşma yapan Valentina Tereşkova, milyonlarca Sovyet kadını adına, tekellerin sömürüsüne karşı, tüm politik ve sosyal haklar uğrunda çetin bir savaş yürüten Fransız kadın emekçilerini selâmlamıştır. Sovyetler Birliği kadınlarının bundan böyle de daha iyi bir yaşam düzeyi, barış ve sosyal ilerleme uğrunda savaşan tüm ülkelerin kadın emekçilerini destekliyeceğini belirtmiştir.

● Amerika Birleşik Devletleri Çalışma Bakanlığınca yapılan bir açıklamaya göre, bu yılın başında 5,5 milyon olan işsizler sayısı, Mayıs ayı sonunda 9 milyon 200 bine ulaşmıştır. Amerikan Çalışma Bakanlığının verdiği bu sayılar üzerinde duran ekonomi uzmanları, bunların gerçeği yansıtmadığını, Amerika'da gerçek işsiz sayısının 12 milyonun üstünde olduğunu belirtmektedirler.

● Resmi verilere göre, Nisan ayında Japonya'da işsizlerin sayısı 1 milyonu bulmuştur. Böylece 1974 yılının Nisan ayına kıyasla işsizlerin sayısı 300 bin artmıştır.

Türkiye Komünist Partisi Genel Sekreteri İ. Bilen Komitesi organı „Morning Star" ın sorularına

Emperyalist bloklara bağlandıktan bu yana Türkiye, derin ekonomik, politik ve sosyal bunalımlar içindedir. Ecevit hükümetinin çekilmesinden sonra, bu bunalım yeni boyutlar aldı. Türkiye'yi emperyalist bloklara, NATO'lara, SENTO'lara bağlayan aşırı gerici ve faşizan güçler, parlamentoda biraraya geldiler. Ama hükümeti ele alacak çoğunlukta değillerdi. Bu çoğunluğu sağlamak için Mecliste «saylav pazarı» kurdular. Bazı gerici saylavları satın aldılar. Böylece ucu ucuna bir oy dengesi ile ortak Demirel hükümetini kurdular. Bu ortaklık Adalet Partisi'nden, Milli Selamet Partisi'nden, Cumhuriyetçi Güven Partisi'nden ve Milliyetçi Hareket Partisi'nden oluşturuldu.

Adalet Partisi'nin başkanı ve başbakan Demirel, Amerikan Marrison kumpanyasının Türkiye'deki eski temsilcisidir. Genellikle Vaşington'un, Beyaz Sarayın, CİA'nın en güvenilir adamıdır.

Milli Selâmet Partisi'nin başkanı ve başbakan yardımcısı Erbakan, eski imparatorluk döküntüleri ile, uluslararası gericilikle bağlıdır.

Cumhuriyetçi Güven Partisi başkanı ve başbakan yardımcısı Feyzioğlu, büyük toprak ağaları ve bankalarla bağlıdır.

Milliyetçi Hareket Partisi başkanı ve başbakan yardımcısı Türkeş, Nasyonal Sosyalizme bağlı ve eskiden Göbels'in ajanı olarak tanınmıştır.

Bu politikacılar Komünist Partisi'nin ve bütün ilerici yurtsever güçlerin, bu arada CHP'nin de istediği genel seçimlerden kaçıyorlar. Komünistlere ve öteki bütün ilerici, yurtsever güçlere karşı faşist komando saldırıları ile ordunun başını tutan militarist klikle bütünleşerek hükümette kalmayı tasarlıyorlar.

Bazı Avrupa ülkelerinde olduğu gibi Türkiye'de de faşist yöntemler, saldırılar uygulanıyor. Bu saldırıları uygulayanlar emperyalizme bağlı en gerici çevrelerdir. TKP, bu tehlikeye karşı bütün demokratik, anti-faşist güçleri örgütlemeyi günün başta gelen politik amaçlarından biri sayıyor.

★

Resmi makamların işsizlik üzerinde verdikleri rakam büyük kentlerde bulunan işsizlik hakkındadır. Bir de köylerdeki gizli işsizlik vardır. Yine resmi rakamlara göre gizli işsizlerin, yani yılın birkaç ayında çalışanların sayısı 9–10 milyondur.

Bu durum, gerici çevrelerin, yerli-yabancı büyük tekellerin politikası, egemenliği geniş emekçi yığınlarını iç ve dış göçlere zorluyor. Her yıl 400 bin ka-

Lenin köşesi

İşçi sınıfı tarihsel misyonunu ancak titizlikle, özenle, dikkatle ve ustalıkla her olanaktan yararlanarak, yığınlarla bağlaşıklık sağlayarak yerine getirebilir. V. I. Lenin, *«bunu anlamayan, Marksizmin, genel çağdaş bilimsel sosyalizmin içeriğini anlamamaktadır»* diyor. (Tüm yapıtları, c. 41, s. 55.)

Emperyalizme ve yerli işbirlikçilere karşı zafer ancak ulusun tüm ilerici güçlerinin birlikte savaşı sonunda kazanılabilir. Böyle bir savaşta tüm halk katmanlarının, anti-emperyalist konumlarda olan ulusal burjuvazinin de yeri vardır. V. I. Lenin, burjuvazi içinde hiç bir ayırım yapmayan, burjuvaziyle hiç bir işbirliğine yanaşmayan sekterler için şöyle diyor: *«Kendilerini Marksist sayan bazı kimselerin her türlü kompromiyi geriteperek Marksizmin temel ilkelerini unuttuklarını görmek gerçekten üzüntü vericidir. Her türlü kompromiyi kınama boş devrimci gevezeliktir. (Tüm yapıtları c. 40, s. 134, 289). Komünistler, en geniş işçi, emekçi yığınlarını örgütliyebilmek için belirli kropromilere gitmek zorundadırlar.» (Tüm yapıtları, c. 41, s. 199.)*

V. I. Lenin bu komprominin nasıl ve hangi durumda yapılabileceğini de şöyle açıklıyor: *«Proletarya devrimi taraftarları burjuvaziyle kompromiye gidebilirler mi? Bu soruya kesin olarak hayır demek büsbütün budalalıktır. Proletarya devrimi yanlıları burjuvaziyle kompromiye gidebilirler. Ama her şey, nasıl bir kompromiye ve hangi koşullarda kompromiye gitmekte toplanıyor. Bazen koşullar en devrimci partiyi, hattâ en devrimci sınıfı kompromiye gitmek zorunda bırakır. Iş, bu kompromi sayesinde işçi sınıfının ve onun örgütlü öncüsü komünist partisinin kendisini korumasını, sağlamlaştırmasını, çelikleştirmesini ve devrimci taktik ve örgütlülüğü, devrimci bilinci, devrimci savaşa hazırlılığı geliştirmeyi başarmaktadır. Proletaryanın devrimci savaşına yardımcı olmak istiyen her politikacı kompromiye giderken durumu ve somut koşulları çok iyi değerlendirmelidir. Proletaryanın partisi devrimci stratejiyi esnek bir taktikle birleştirmelidir. («Tüm yapıtları, c. 40, s. 289.)*

Bu komprominin hangi alanlarda olabileceğini de açıkça belirten Lenin: *«İşçi sınıfı partisi her hangi bir kompromiye gittiğinde de ideolojik ve politik savaşı aralıksız sürdürür. İdeolojik alanda kompromi olamaz», der. (Tüm yapıtları, c. 41, s. 56.)*

Türkiye'de emperyalizme yamananlara, faşist tırmanmalara, yerli işbirlikçilere karşı savaşta tüm ilerici, devrimci, anti-emperyalist güçlerin birliğini sağlamaya çalışan Türkiye Komünist Partisi ulusal burjuvazinin emperyalizme, faşizme, gericiliğe karşı her adımını desteklemektedir. Ulusal burjuvazinin ilerici politik, sosyal örgütleri ile yukarıda sözü geçen koşullar içinde güçbirliği ve bağlaşıklık kurmak yollarını aramaktadır.

TKP'in iki erini anıyoruz

Komünist şair Nazım Hikmet'i, 3 Haziran 1963'te kaybettik. Aradan henüz yedi yıl geçmişti ki (2 Haziran 1970) Orhan Kemal de aramızdan ayrıldı. TKP'nin bui ki seçkin, sadık erini bütün Türk komünistleri, bütün halkımız saygıyle anıyor ve daima aynı duygularla anacaktır.

Hürriyet kavgası

Yine kitapları, türküleri, bayraklarıyla geldiler,
dalga dalga aydınlık oldular,
yürüdüler karanlığın üstüne.
Meydanları zaptettiler yine.

Beyazıtta şehit düşen
silkinip kalktı kabrinden,
ve elinde bir güneş gibi taşıyıp yarasını
yıktı Şahmeranın mağarasını.

Daha gün o gün değil, derlenip dürülmesin bayraklar.
Dinleyin, duyduğunuz çakalların ulumasıdır.
Safları sıklaştırın çocuklar,
bu kavga faşizme karşı, bu kavga hürriyet kavgasıdır.

Kadınlar yılında

Uluslararası Kadınlar Yılı, ilk altı ayını tamamladı. Bu dönemin Türk kadınları açısından bir bilânçosunu yapalım. Sıkıyönetimlere, gerici-faşist karması hükümetin çok yönlü baskı ve terörüne, kanlı komando saldırılarına karşın Türkiye'de ve yurt dışında ilerici kadın birlik ve derneklerinin kurulması, eylemleri başta geliyor. Bu yıl, kadınlarımız «8 Mart»ı, «1 Mayıs»ı, «Anneler Günü»nü kendi öz örgütleriyle kutladılar. Grevlere, gösterilere daha bilinçli, yığınsal biçimde katıldılar. İstanbul'da, İzmir'de, Ankara'da, Avrupa'da, her yerde NATO ve SENTO'ya karşı gösterilerde seslerini duyurdular: *«Harp değil, iş istiyoruz!», «Evlâtlarımızın katilleri, komandoların ağababaları Kissingerler yurdumuzdan defolsun!», «NATO'ya, SENTO'ya son!», «Bağımsız Türkiye!»* ... Öğrenci kızlarımız: *«Demokratik haklar!»* yazılı transparanları 19 Mayıs Stadyomuna gerdiler.

Hak alma savaşının bağımsızlık savaşından, anti-emperyalist, anti-faşist savaştan ayrı düşünülemiyeceğini emekçi kadınlarımız, ilerici kızlarımız artık anlamaya başladı. Fabrikada, atölyede, makine başında patronun, tekellerin sömürüsünü döktüğü terle ölçmeye, bu terin hesabını sorma bilincine varmaya başladı.

Fakat bütün çalışan kadınları, köy emekçilerini, ev kadınlarını aydınlatmak, daha büyük yığınları eyleme çekmek sorunu bugün her zamankinden daha güncel. Çalışan tüm kadınlar bulundukları yerlerde mutlaka gerçek sendikalara girmeli, ilerici örgütlerde yerlerini almalıdır. Şunu unutmamak gerek ki, kadınların katılmadığı kitle hareketi utkuya ulaşamaz. Emekçi kadınların sömürülmesi, kadının aşağılanması kapitalist sömürü düzeni varoldukça sürecektir.

Bugün yurtta olsun, yurt dışında olsun emekçi kadınlar arasında bu bilince varanların sayısı artıyorsa, bunda TKP'nin payı büyüktür. İlerici kuruluşların, örgütlerin, gerçek sendikaların da bu gelişmede payı var. Karma hükümet bunun içindir ki, kaşarlanmış oportünistleri, bölücüleri, bozguncuları, Maocuları, MIT ajanlarını piyasaya sürüyor. Sahte, sözde «gizli» komünist partileri kuruyor. İlerici kadınlarımız bu oyunlara karşı uyanık olmalıdırlar. Kendisini sömüren, soyan, ikinci sınıf insan sayan, baskı ve terör altında tutan halk düşmanı bu hükümeti devirme savaşımında, her grevde, her gösteride kadınlarımız erkeklerle omuz omuza eylemlere katılmalıdırlar.

PARTİ YAŞAMI

Ulusçuluk-şovenizm

Ulusçuluk eski deyimi ile milliyetçilik, üzerinde çok tartışılan bir konudur. Burjuvazinin gelişmesi ile ulusçuluk da değişik biçimler almış, özellikle bir burjuva ideolojisi ve burjuva egemenliğinin bir aracı olarak, işçi sınıfını, emekçi yığınları amaçlarından şaşırtan bir araç olarak kullanılmıştır. Hâlâ da kullanılmoktadır. Ulusçuluğun burjuvazi ile birlikte doğmuş bir burjuva ideolojisi olduğuna şüphe yaktur. Ama aynı zamanda kapitalizmin emperyalizm aşamasına girmesiyle ulusçuluğun bir yandan şovenizme, bir yandan da anti-emperyalist bir öze dönüştüğü de görülür.

Başka halkları köleleştirmek isteyen emperyalizmin ideologları öteki halkları aşağılayan ırkçılık, kafatasçılık ögelerinin de katıldığı bir şovenizmi geliştirmişlerdir. Türkiye plânında bu ögelere bir de Turancılığı katmak gerekir.

Öte yandan emperyalizmin, sömürgeciliğin boyunduruğundan kurtulmak isteyen halklar da ulusal kurtuluşun itici güçlerinden biri olan bir ulusçuluk geliştirmişlerdir. Bu ulusçuluğun başta gelen niteliği anti-emperyalizmdir. Demokratiktir. Hattâ bu tip ulusçuluk zamana ve koşullara göre sosyalizme doğru bir gelişme bile gösterebilir. Demek oluyor ki, şovenizmle ulusçuluğu birbirinden ayırmak gerekir. Genellikle şovenizm ulusçuluğun bir uzantısıdır, ama, bu uzantı hemen kökeninden ayrılır ve ayrı bir sosyal politik yön olarak belirir.

Türkiye'de ulusçuluğun her iki yönü de gelişmiştir. Çünkü Türkiye burjuvazisi hem başka halkları ezmiş, hem de kendisi emperyalizmin baskısı altında kalmıştır.

Her yerde olduğu gibi Türkiye'de de şovenizm ulusçuluktan kopmamıştır. Irkçı, Turancı, din sömürücülüğü, kafatasçı görüntüleri ile şovenizm, işbirlikçi burjuvazi, emperyalizm tarafından körüklenmektedir. Örneğin Türkeş, Demirel, Erbakan, Feyzioğlu gibi faşist, aşırı sağcı politikacılar haşhaş ve petrol sorunlarında Türkiye emekçilerinin, halkın çıkarlarını emperyalizme peşkeş çekmek istemişlerdir. Bu politikacıların ulusçulukla herhangi bir ilişkisi olamaz. Bunlar ancak şovenist bir demagoji ile halk yığınlarını afyonlamak, uyuşturmak çabasındadırlar.

Öteyandan burjuvazinin ilerici kolu, sınırlı da olsa, anti-emperyalist bir ulusçuluğu geliştirmek çabasına girmiştir. Burjuvazinin ilerici koluna bağlı bazı politikacıların: «uluslararası şirketlere karşı direnmeyen ulusçu olamaz» sözünü sıksık kullanmaya başlamaları bu gelişmenin belirtisidir.

Ne var ki, ulusçulukla şovenizm arasında sınır kesin değildir. Ulusal burjuvazi ile işbirlikçi burjuvazi arasındaki sınırın kesin olmadığı gibi. Ulusçu olan, veya politik, sosyal gelişmelerin baskısı ile ulusçu olmak zorunda olan burjuvazinin ulusçuluğu, azınlıklara, örneğin Kürt'lere karşı kolaylıkla şovenizme dönüşmektedir. Bu görüntüye Kıbrıs olayları sırasında da şahit olduk. Ama toplum yaşamının bazı bunalım anlarında, ya da emperyalizmin dayattığı bunalımların sivrildiği anlarda şövenizme sapan, burjuvazinin ilerici kolu, yine ulusçuluğun normal sınırlarına dönebilmektedir. Demek oluyor ki, burjuva ulusçuluğunun sınırının kaypak olması birçoklarını şaşırtıyor. Şövenizmle ulusçulüğu birbirine karıştırmalarını kolaylaştırıyor.

Ulusun özünü, dinamik gücünü meydana getiren, ulusun muhtaç olduğu malları üreten, üretimde temel dayanak olduğu gibi, toplum yaşamının demokratik yönde gelişmesini sağlayan başlıca güç olarak da beliren işçi sınıfıdır. Onun etrafında ve ona bağlı köy ve şehir emekçileridir. Orta tabakalar, sınıfsal çıkarları ayrı olmakla beraber, işbirlikçilere ve emperyalizme karşı yönü ile işçi sınıfına yaklaşan ulusal burjuvazidir. İşbirlikçiler ulusun özünün dışına çıkmış, emperyalizmle birlikte ulusa karşı cephe almışlardır.

Ulusçuluğun, ulusseverlik anlamı bu temel üzerinde gelişiyor. Ulusunu sevmenin başka şartı, emekçi halkın iç ve dış sömürücüler tarafından sömürülmesine karşı çıkmaktır.

Ulusal demokratik devrim

Bazı sosyalist politikacılara göre ulusal demokratik devrim bitmiştir. Bu devrimi bitirmek için çaba harcamaya ihtiyaç yoktur. Bu tezi savunanlara göre, padişahlığın, halifeliğin kaldırılması, cumhuriyetin ilânı, tek dereceli seçim sistemi, grev, topulu sözleşme haklarının tanınması gibi gelişmelerle ulusal demokratik devrim tamamlanmıştır. Önümüzde duran aşama sosyalist devrim aşamasıdır.

Ulusal demokratik devrim bitmemiştir. Bu, uzun bir süreçtir. Öylesine ki, gelişmiş, yüksek derecede endüstrileşmiş, kökleşmiş demokratik geleneklere sahip bir ülke olan Fransa'da bile ulusal demokratik devrim bitmiş değildir. Gerek Fransız Komünist Partisi'nin programında, gerekse bu parti ile Sosyalist Partisi'nin, Sol Radikal-ler'in hazırladığı Ortak Hükümet Programında bile Fransa'da devrim aşamasının sosyalizm değil, sosyalizm aşamasına geçiş için hazırlık sayılacak ileri demokrasi aşaması olduğu açıkça belirtiliyor. İleri demokratik aşamada, büyük tekeller, banka ve kredi kurumları devletleştirilecek, işçi sınıfının, emekçi halkın demokratik hakları genişletilecektir. Sosyalist devrim aşamasına geçmek bundan sonra söz konusu olacak.

Türkiye Komünist Partisi'nin yeni programında da sosyalist devrime ulaşmak için ileri demokratik bir aşamadan geçmenin zorunlu olduğu belirtilmiştir. Bu aşamada, emperyalizmin etkisine ve ona bağlı büyük burjuvazinin, büyük toprak sahiplerinin hegemonyasına son vermek. Büyük üretim araçları, büyük dış ve iç ticareti kamulaştırmak. İşçi sınıfının, emekçi halkın demokratik haklarını genişletmek bu aşamanın genel nitelikleridir.

Ne var ki, Ulusal Demokratik Devrim bütün ulusal, anti-emperyalist, demokratik güçlerin egemenliğinde ve işçi sınıfının geniş ölçüde katıldığı bir hükümet eliyle başarılacaktır.

Sosyalist devrime ancak bu gibi bir geçiş döneminden sonra geçilebilir. Ama yukarda da belirttiğimiz gibi bu geçiş döneminde egemenlik ve erklik işçi sınıfında ve anti-emperyalist, demokratik, ilerici güçlerin ortaklığında olacaktır. MDD'cilerin iddia ettiği gibi ulusal demokratik devrimin başarılması için burjuvaziye yardım etmek yoluna gidilmeyecektir. Bu demokratik devrim hareketini burjuvaziye bağlamak, sosyalist devrim yolunu tıkamak olur.

İkili kölelik anlaşmaları tümüyle bozulmalıdır. Pahalılığı, baskı ve terörü pompalıyan NATO'dan, Ortak Pazar'dan çıkılmalıdır!

PARTİ YAŞAMI

Legal sosyalist partilere karşı tutumumuz

Legal olarak kurulan sosyalist partilerin sayısı 6'yı buldu. Komünistler bu partilere karşı nasıl davranmalıdır?

Bu davranışın genel bazı ilkeleri vardır. Maocular, MDD'ciler, sosyalizmi paravana yapan sapıklar bir yana. Ama bu gibi partilere bağlı olanlara küsmek, onları aforoz etmek, onlarla bütün ilişkileri kesmek gibi bir tutum söz konusu olmamalı. Bilinmeli ki, bu sapık akımların yöneticilerinin demagojisine, yalanlarına aldanmış temiz sosyalistler bulunabilir. Bunları aydınlatmak, sosyalizmin doğru yolunu göstermek devrimcilerin ödevlerinden biridir. TKP kadroları bu ödevi de başarmak zorundadırlar. Bu ödevi yerine getirirken her zaman partinin program ve politikası doğrultusundan yürümek, bu gibi akımların üyelerine bağlı oldukları partinin program ve politikasında var olan sapıklığı göstermek, karşımızdakini gerek teorik, gerekse pratik alandaki bilgi ve deneylerimizle inandırmak zorundayız. Kaba ve yaftalı konuşmaktan kaçınmalıyız. Ancak saldırıya uğradığımız zaman kendimizi savunmaktan geri durmamalıyız.

Ayrıca Türkiye Komünist Partisi yönetiminin, bütün sosyalist akımlarla diyalog kurmak, bütün yurtseverlerle anti-emperyalist, anti-faşist, demokratik bir tabanda işbirliği politikasını da hiç bir zaman hatırdan çıkarmamak gerek. Bu diyalogun, söyleşimin, masa başında değil de savaş alanında, grevlerde, işçi ve öğrenci gösterilerinde, yığınsal eylem hareketlerinde kurulması en doğrusudur. İşçi sınıfının, devrimci kadroların en sağlam eğitim yeri savaş alanlarıdır. Komünistlerin, kadrolarımızın öteki devrimcilerle, gençlerle, ilerici yurtsever subaylarla, sosyalistlerle bağ kurmalarının en sağlam yeri yine sözü geçen savaş alanlarıdır.

Sapık akımlara bağlı olmayan legal sosyalist partilerle diyalog sorununa gelince, yukarda belirttiğimiz gibi bunlarla da program ve politikaya göre hareket etmek, onlarla da savaş alanlarında buluşmak, diyalog kurmak yön ve yöntemlerini aramak gerekir. Konuşmak için dinlemesini bilmeli. Karşımızda bulunan sosyalistin iyi niyet sahibi bir insan olduğunu kabul etmek zorunluğu vardır. Hem başka türlü de diyalog kurulamaz. Bilmek gerek: Bugün legal sosyalist akımın üyesi ve yöneticisi olanlar arasında gerçekten de işçi sınıfının davasına inanmış, içtenlikle sosyalist olanlar vardır. Ve bunlar burjuvazinin terörüne göğüs germişlerdir. Ama bu tutumları, onların, ille de teorik, ideolojik bakımlardan işçi sınıfının devrim davasının gerçek yürütücüleri oldukları anlamına gelmez. İşçi sınıfının devrim davasını yürütebilmek için Marksist-Leninist öğretiye bağlı kalmak zorunluktur. Küçük burjuva sosyalizmi ile işçi sınıfının, emekçi halkın, bütün ulusun sosyal kurtuluş davası sonuçlandırılamaz. Bugün Türkiye'de yasal olarak Marksçı-Leninci parti kurulması yasaklanmıştır. Burjuvazi işçi sınıfını hiç olmazsa gücünün yettiği yasal alanda bu silâhından yoksun bırakmak, küçük burjuva sosyalizmine yeşil ışık tutmak, oportünizmi veya sekter akımları geliştirmek istemiştir. TKP bunun için illegal çalışmak zorunda kalmıştır. Legal sosyalist akımlara yanaşırken bu gerçeği de unutmayacağız.

Komünistler sosyalistlerle diyaloga girerken partinin yeni programına bağlı kalacaklardır. Bu ne demektir? Sosyalist akımın, işçi sınıfının birliğini sağlamaya çalışmak, bütün devrimci, ilerici güçler arasında bir eylem birliğinin şartlarını yaratmak demektir. Partiyi işçi sınıfı saflarında daha geniş ölçüde örgütlemeye çalışmak demektir.

İşçi-köylü bağlaşıklığı

İşçi sınıfının, büyük toprak sahiplerinin dışında kalan köy emekçileri, küçük ve orta köylülükle bağlaşıklığı devrim hareketinin temel dayanağıdır. Devrim hareketini sağlam bir biçimde yürütebilmek için bu bağlaşıklığın mutlaka başarılması gerekir. Bu bağlaşıklığı sağlamanın değişik yön ve yöntemleri, tek bir genel ilkesi vardır: Köy emekçileri ile işçi sınıfının bağlaşıklığı somut savaş hedefleri etrafında olur.

Bunlardan başta geleni demokratik bir toprak reformudur. Bunu yapacak ileri demokratik bir hükümeti işbaşına getirmektir. Ama bunun dışında da köylünün sonsuz dertleri, ihtiyaçları vardır. Bu ihtiyaçlar, araç, gereç, pazar, fiyat, pahalılık, teknik yardım gibi konulardan ağa, derebeyi, çiftlik beyi gibi köy emekçilerini, orta ve küçük köylülüğü de baskı altında tutan çevrelere karşı direnmelerin örgütlenmesine kadar değişiktir.

Kürt yurttaşlarımızın yaşadığı bölgelerde daha başka sorunlar da beliriyor. Bu bölgelerde, köylüyü ortaçağ kalıntısı ilişkilerden kurtarmanın yanında bir de ulusal baskıya, her türlü aşağılamaya son vermek, Kürt halkına dilini serbestçe kullanmak, sürekli baskı ve teröre son vermek dahil, bütün demokratik anayasal hakları eksiksiz tanımak da kaçınılmaz bir zorunluktur.

İşçi sınıfının temsilcileri, komünistler, bu ilkelerle köye girecek. Van'ın Gevaç köyünde olduğu gibi, bir işçinin yabancı şirketlerin derhal devletleştirilmesini isteyecek kadar bilinçli bir işçi kadrosu köylerimizin çoğunda yerleşiyor. Ama köylerden çıkma işçi ve militanları geldikleri köylere örgütleyici olarak göndermek her zaman olumlu sonuç vermiştir. Bunlar yukarda saydığımız somut savaş hedefleri ile daha kolayca köylüleri «Köy Komitelerinde» örgütliyebilirler.

TKP programında haklı olarak köy sorunlarına, işçi-köylü bağlaşıklığına geniş bir yer verilmiştir. Türkiye halkının daha % 70 kadarı köylerde yaşıyor.

Köylü yığınlarında devrimci bir potansiyel vardır. Bu ancak işçi sınıfı ile bağlaşıklıkla devrimci güce dönüşüyor. Hattâ bu dönüşüm için işçi sınıfının öncülüğü zorunluktur.

Köylü yığınları dağınıktır. Küçük mülkiyete bağlıdır. Büyük burjuvazinin, toprak beylerinin yüzyıllar boyunca, baskı ve terörü altında, bilebile karanlıklar içinde tutulmuştur. Bu koşullarda köylü işçi sınıfının, Komünist Partisinin öncülüğüne muhtaçtır. Bu öncülüğü inkâr eden Maocular ve ona bağlı değişik sapık akımlar Çin de dahil hiç bir yerde köylü yığınlarını kurtuluşa kavuşturmamışlardır. Sosyalist ülkelerde köylü yığınları işçi sınıfının öncülüğünde gerçek kurtuluşla kalkınmış, kültür ve aydınlığa kavuşmuştur. Köylerle kentler arasında kapitalist düzenin dayattığı derin uçurum kalkmaya başlamış, köylerin kentleşme süreci hızlanmıştır.

TKP yeni programında demokratik bir toprak reformu, köylerin kentleşmesi üzerinde önemle duruyor.